

ART i SPORT

Any I. — Girona 25 Juliol 1915. — Núm. 15

Preu de cada exemplar: 10 cèntims

“ART i SPORT” Revista quinzenal

Direcció i Administració: CALDERERS, 21, p.—S’admet col·laboració. No’s tornen els originals. Dels treballs que se’ns remeti, en son responsables llurs autors.

DEL MÈU PASSAT

JOSETTE

(Continuació)

—Peró qué no ho veus, home, que t’ estàs matant paulatinament? Qué no comprens que aquesta vida no és per tú? Aixó cal una naturalesa forta, i tú no li tens.

Jo t’prego que pensis, que tornis en sí i que ho deixis tot, perquè després, quan et trobaràs amb la salut perduda del tot, no hi seràs a temps. Creu, fes una altra pensament! Jo t’ho prego per la teva família, que ’ls pobres estant tranquils pensant qu’ estàs bé!—

Al sentir que me anomenava la meva família, me sentí corferit, prometent-li que feria tots els possibles per a deixar-la, i ell va prosseguir:

—Sí home, aquesta vida, esclar que plau, i un si troba bé, però és viure agitat, intranquil i depressa. Ja veuràs que si la deixes, tornaràs ésser lo qu’ eres abans, tornaràs adquirir aquell aire de satisfet i aquell color rosat de

salut que tenia la teva cara quan portaves la vida tranquila i reposada i al mateix temps te sentiràs fort...

—Si ja me trobo bé i me sento fort—vareig interrompre per a dir alguna cosa.

—Que me ’ts de dir, infeliç. De tant crapulós que t’ has tornat, no sents que la teva naturalesa se ’t va dicipant. Tú, no tens salut,

ve prou que ho portes marcat a la cara. Té, mírala, i obrint un calaix de la seva taula escriptori, va treure un mirall de ma i me ’l va donar.

Al veure’m la cara, la veritat, vaig impressionar-me molt, fins a l’extrem d’espantar-me. Era veritat tot quan me deia, la meva cara no era la mateixa d’abans, era groga i demacrada, els ulls restaven innanims, entelats i enfonsats dins les conques. Aixó eren els senyals evidents de que la meva salut estava ja tacada, eren els primers senyals d’una terrible enfermetat que s’apropava.

Impressionat i degut al sermonet que cada dia me feia el méu principal, feia tots els possibles per a dominar la passió que esclau me tenia. Amb ferma voluntat i fent un gran

ARTISTES CATALANS

EN ALFRED QUER, jove violinista que tinguérem ocasió d’aplaudir en nostra entitat cultural “Athenea”, i que darrerament ha sigut acullit amb aplauso, en la Sala Mozart de Barcelona.

sacrifici, vareig comensar deixant tots els meus companys de disbauxes, i després, no frequentant cap cabaret ni music-halls, ni cap lloc aont el platgeri hi regnés. Aixís és, que tenia i sentia, allavors, força de voluntat de purificar-me. De dies, al treball, i de nits, després de sopar en el restaurant de costum, me 'n anava a casa, a la meua cambra de recolliment del carrer de Francs-Bourgeois. aont hi passava llarc rato entregat a la lectura, i quan els ulls se 'm cansaven, me ficava al llit, entregant-me a les delícies d'un són tranquil i reposat.

Aquella vida tranquila i reposada, esclar que m' anava bé, però me va ésser impossible poguer-la continuar, perquè la passió me cominava i tenia més força que la meua voluntat. Prompte s' apoderá de mí una tristesa tant gran que 'm feia estar neguitós. Era massa tranquila i reposada aquella vida; anyorava l' altra, la de disbauxes.

La passió me va dominar de tal manera, que inconciénment, sense dármen compte me vareig trobar, altre cop, envoltat d' aquell ambient llisenciós que tant m' encisava, i tornant-me molt més platgeriós que abans, fent accesos de tota mena, com si talment hagués estat embogit, fins que una terrible enfermetat se 'm va declarar, posant amb perill la meua vida i donant fí a tots els extravios.

Degut als bons cuidados que me prodigaren la familia del meu principal, que no me deixaren ni un sol moment, i els del metge, qu' era amic meu, que hi posá totes les seves abtutats i ciencia, me varen treure del perill. Ja fora d' aquest, la meua salut quedá molt delicada. No 'm podia refer-me de cap modo. Havía arribat en un extrem d' abatiment, degut a la feblesa del meu cos, que no 'm podia mourer d' assentat, perquè, fins el caminar me fadigava. El metge, al veure que no 'm refeia, me va dir-me, que lo que més necessitava era respirar un altra aire, que me calia deixar a París lo més prompte possible. Passar una temporada lluny d' aquell ambient i sadollar-me els pulmons d' aire pur i, si fos possible, de mar.

Obeint les disposicions del metge, me vareig traslladar a Saint Lunaire, hermosa platja, aont hi portava una vida quieta, reposada i amb règim facultatiu.

FREDERIC THONET.

(Seguirá)

INTIMA

Lluny com soc, jo sé les coses
que tú sents i no 'm pots dí,
sé les il·lusions hermoses
que confies al coixí
dins ta cambra tota blanca
que fa olor de llessamí.
Sé de temps, ja, qu' ets hermosa
amb un riure enjoguessat,
i qu' ets franca i generosa
i qu' ets plena de bondat,
que sospires i glateixes
amb el cor enamorat.
Sé que vius il·lusionada
amb desitjos d' estimá,
que 'n ton cor d' enamorada
hi has teixit tot un demá;
que anyores en els téus somnis
un estiu hermós i clâ.
Qu' ets l' estrella lluminosa
i ets qui 'm guía en els perills,
que serás la meua esposa,
i la mare dels meus fills!

B. Pous

Deixa bella mallorquina
que t' admirí gentilment,
car ta faç de cel divina
en mon pit hi don torment.

D' aquesta illa tant daurada
ont el sol te don encís
crec que Deu te feu gemada
per a dar-te un paradís.

D' una parla que és germana
fa que visqui amb ton amor.
Ets la rosa més ufana
del jardí, banyat d' olor!

EMILI GRAELLS CASTELLS

ARRANJAMENT

PER JOAN GOMEZ

(Continuació)

Totes les precaucions que prengueren els gironins per a fortificar la capital, no foren pas infundades, car trovant-se Duhenne a Barcelona i sabent l'ànim dels habitants, va temer que l'incomiquessin amb França, vinguent tot seguit a Girona amb 8.000 homes d'infanteria, molta cavalleria i artilleria de campanya arribant davant Girona el dia 20 de Juny.

Immadiatament la seva vanguardia ocupà la muntanya de Palau, mentres el rest de les forces intentaven atravesar el Ter per el lloc de S. Pons de Fontajau, però el cos de cavalleria que intentava fer-ho tingué que retirar-se amb greus pèrdues, per el nutrid foc de fusilleria que li feien els camperols de la banda oposada. La ciutat amb ses boques de foc contestava enèrgicament a l'enemic.

A les dotze del mitj dia i per medi d'un oficial francès la Junta rebé un plec, en el qual Duhenne, li comunicava que el seu intent era el de sols atravesar la ciutat per a anar a França, i que de no deixar-lo passar lliurament s'esponien a un horrorós seti. La contestació de la Junta fou que per a retirar-se a França ho podia molt ben fer atravesant el Ter sens tenir necessitat de passar per la ciutat; contestació que no arribà a lloc, puig els gironins que s'havien aglomerat davant la casa aont se celebrava la Junta, detingueren a l'oficial francès, féntel declarar presoner de guerra, car estant amb negociacions, Duhenne s'havia apoderat de noves posicions. L'oficial fou conluit per una nutrida escolta al convent de Sant Francisco perquè no fos maltractat per el poble.

A les quatre de la tarda els francesos, simulavent un atac al fort dels Capuchins penetrant una forta columna per el carrer del Carme, aont se sostingué una paorosa lluita amb les forces que defensaven el baluart de la Mercé.

(Seguirà)

ESPERANÇA

Els canons foguejaven amb furia, enrunant ràpidament la ciutat que bullia de soldats ubriacs d'odi vers als lleons d'armes que amenaçaven assaltar-la.

Com tigres que corren amunt i avall de llurs cambrots, els pobres escomesos se defensaven amb ferm coratge trabocant el cos ben endefora de les trinxeres dalerant fersi amb les dents, per a exterminar aquella nissaga maleïda d'escorsons que amb feréstega avençada enrogia amb sanc la terra groguenca dels caminals aont jeien per sempre 'ls cossos de braus patriotes.

Mes tot endebades! La furiosa escomesa dels invassors, aidats per llurs màquines infernals, extenia ses ales d'águila dessobre 'ls monuments funeraris qu'arreu havien aixecat, i prompte 'l silenci esdevenia en la ciutat dels morts apaibagant els trets de fusell que 'ls pocs que s'eren quedats amb la rabia d'un brau ferit engegaven, fins que caigueren presoners de l'intrús.

Poques hores restaven les llargues fileres de guerrers desarmats, estirats llurs cossos com reposant dels fadigosos treballs que s'eren obligats, durant la claror del dia, mes no tots dormian amb esperit seré; els uns ressentint-se de quiscuna ferida, altres remembrant llur familia i tots pensant en quin benaurat jorn els repatriarien per fer foc nou en sa llar abandonada.

—Qué hi feu vos aquí, company, ferit, si no podeu empunyar una arma?—deia un jove al que jeia en llur indret en qui havia aplegat en lluites i tempestes.

—Esperant la mort que vindrá prompte—respongué l'interrogat amb coenta angoixa:—Els assassins anaven abordats a ma persona i el meu desí es compleix. Moriré... Mes jo no faré pas falla; soc vell i ja m'ha llegut de viure, mentres que vos potser teniu mare, dona o fills que 'ls sou l'única esperança...—

Com un tret volaven aquestes paraules cor-endins del jove presentant-se 'n llur ànima un enfilall d'imatges a qui amb els ulls oberts follament semblava interrogá.

Romangué aixís llarga estona i un gest d'sentiment contestá a llur company. Les llágrimes humitejaren sos ulls i boi atormentat per els dolors de sa ferida l'aconçolava solsament una esperança que sovint forjava sa pensa i que satisfet remembrava: la repatriació o el canvi de ferits presoners de guerra.

Somniant la realitat d' aquesta esperança,
els pobres emprosonats asserenaven els espe-
rits com l' astre del jorn qu' esquinsa la boira
matinal i en llurs ànimes junyides en la solem-
nitat d' un bes s' hi haguera pogut oir una
amorosa pregaria a l' Infinit.

XILEF

Girona Juliol 1915.

GLATIMENT

A l' escalf d' un pensament
al pressentir tes dolçors,
de mos llavis somniadors
n' ha brotat un bes candent

He romàs desconsolat
al recular penedi's
els téus llavis mai fruíts...
quan ma boca 'ls ha cridat.

Fantasma o sombra ideal!
Quimera de mon esprit,
que a mon clam sempre has fugit,
perqué no 't mostres carnal!

Devalla de ton empir,
oh! cos sempre vaporós,
que vull con retar ufanós
i jamai puc assolir!

Sempre 'm volta misteriós
l' hálit ignot de ton ser,
bell espectre del plaer!
Foc-follet luxuriós!

Si mon fat és ignorar
mentres visca, la dolçor
de ton desitjat amor,
deslliure'm d' aquest penar!

I en la freda solitud
de la buidor sepulcral,
colpít pèl destí fatal
finirà l' inquietut
i ma trista joventut
devindrà són eternal.

MANEL CLOSA

Barcelona, 1915.

OPINIONS (1)

Lo que contenen alguns autors dramàtics catalans referent a la Guerra Europea.

Si JESÚS DE NAZARETH tornés i anés per terra i per MAR I CEL, veuria l' AIGUA QUE CORRE convertida en sang per causa de LA ARANYA maleida que viu en TERRA BAIXA

LA BOJA ambició fa tenir L' ÀNIMA MORTA als homes. Per ells LO CAMÍ DEL SOL s' ha fós i, un per un, SOL SOLET..., ARRANT DE TERRA, contempen LA FARSA que amb LA PECADORA maligna han fet del mon un gran i crudel SAINET TRIST.

A. GUIMERÀ

LA MARE ETERNA no ha castigat ni als LLADRES ni a LES GARCES que han malmés EL COR DEL POBLE. L' ESCORSÓ de les nacions amb el seu cinisme ha mort a ELS VELLS i ha destruït la JOVENTUT. Però dia vindrà que L' ALEGRÍA DEL SOL, mes FRUCTIFICADOR que mai, farà FOC NOU.

I. IGLESIAS

EL REDEMPTOR que ANANT PEL MON ha vist EL POBLE GRÍS i EL JARDÍ ABANDONAT, ha dit a ELS SABIS DE VILATRISTA que LA BONA GENT qu' ha fet del mon tot: VIDA I DULZURA gracies a EL BOMBER, que EL MALALT CRÒNIC i EL MÍSTIC, no veuran mai més a LA LLETJA ni a LA INTELLECTUAL LA NIT DE L' AMOR en EL PATI BLAU. Però, que L' HEROE, cridant LLIBERTAT per LA LLEI D' HERENCIA que li correspon, farà que torni L' ALEGRÍA QUE PASSA com a DOL D' «ALIVIO» en EL SARAU DE LLOTJA.

S. RUSIÑOL

L' HONOR de les nacions, és la CEGUE-
RA de ELS SENSE COR.

A. MESTRES

(1) De «Germanor».

ELS POBRES MENESTRALS han fet silenci; la guerra tot s' ho ha endut. I allí com BLANCA FLOR que mor, LA POBRE BERTA dins son MISTERI DE DOLOR plora LA FI DE TOMAS REINALD.

A. GUAL

A EN JOAN BONHOME, L' ENDEMÀ DE BODES, la PATRIA el va cridar i EL DRAC maleit, sens respectar-lo, va matar amb ell ELS VISIONARIS somnis que tenia d' arribar a posseir SANG BLAVA.

J. POUS I PAGÉS

L' IMPENITENT amb son FERRO FRET ha resucitat LA NIT DELS IGNOCENTS.

R. RAMÓN I VIDALES

LA CASA DE TOTHOM de Reims que era EL TRESOR més preuat, UN COP DE VENT maleit li ha arrancat fins LES ARRELS.

J. MORATÓ

L' ETERNA QUESTIÓ del salvatjisme, arriba QUAN L' AMOR HA ENCÉS LA FLAMA de la patria.

A. ARTIS BALAGUER

Enguany la BOCA D' INFERN dels 42 ha deixat sense FLORS I VIOLES a L' ENCIS DELS DIVUIT ANYS.

P. CREUHET

Per la transcripció

M. MORENO OLIVÁN

CONTESTANT

He llegit alguns diaris de Barcelona que donaven compte del partit « Arenys F. C. » i « Unió Deportiva Gerudent-se », celebrat a Arenys de Mar, i cap d' ells l' ha ressenyat amb la deguda certesa.

Si tots els clubs estessin dintre la federació i aquesta fos digna vetlladora dels interessos dels federats, avui m' atreviria a parlar enèrgicament, segur de que la meua paraula no cauria al vuit; però com que deplorablement no es aixís, resulta ben terminant l' adagi: « que qui més crida, més raó té ». I aixó és lo que ha passat amb els senyors corresponents d' Arenys dels diaris de la ciutat Comtal, que descarregaren la seva ignocència contra l' equip de l' « Unió », fent-lo culpable de que 'l partit acabés com el « rosari de l' Aurora ». En canvi no s' han preocupat del censurable procedir del referée, de l' imparcialitat de la Junta del Club i del fanatisme de cert públic. Qué 'n son de llecs aquests senyor d' Arenys! Es veu que volen que cada any el seu Club guanyi, amb bones o males formes, la copa que ofereix l' Ajuntament.

Per aquests motius i per no poguer apreciar a una riera per un camp de futbol, se retiraren els de l' « Unió ».

Quédint-se 'ls de l' « Arenys » amb la copa, que 'ls d' aquí ja retornaren convensuts de que ells—jogant al futbol un cop l' any per la Festa Major—comprehen (?) i exerceixen (?) millor dit Sport.

MERCURIUS

PENSAMENTS

Del mateix mo'o qu' hem de volguer l' amor, perque és l' única veritat, debem detestar tot lo que si asembli per ésser la pitjor de les mentides.

Qui més estima, és el que menys menteix.

Somniar despert, és propi d' anamorats.

Els gelos, son el malt fill de l' amor.

L' hipocresia, és l' arma que tard o d' hora ha de ferí de mort a qui millor sap esgrimir-la.

Notes de Sport

El club Patria de Cassá de la Selva, ha organitzat un concurs que 's disputarà una copa, prenguent-hi part tots els segons equips de les societats gironines i els primers de Breda, Sant Feliu i Cassá.

Per tal efecte avui aniran cap a Cassá per a lluitar contra 'l «Patria», els simpàtics jugadors del «Sport Club Catalá».

Des de Figueres, la bonica capital ampurdanesa, ens escriuen que altra volta uns quans entusiastes dels antics i desaparescuts clubs «Ampurdanés» i «Figueres Sport», están entrenant-se per la temporada vinenta.

Llegim que a Barcelona s' está constituint una societat de futbol «Club Modelo». Una de les tantes aspiracions d' aquesta nova associació és tenir un primer i segon equip, però que els jugadors que formin part dels teams han d' ésser no futbolistes rutinaris sinó veritables sportistes; fora d' aquesta qualitat el jugador no será admés.

Suprema idea...! Nosaltres ja ens imaginem que de qui pocs anys (?) els demás clubs no sols de la capital catalana sinó de tot Catalunya, vindrán ésser una especie de club modelo puig de no ésser aixís de la manera que s' está passant el futbol és impossible la seva vida.

* * *

Copiem del *Baix Empordá*, del diumenge passat:

«FOOT-BALL.—Un altre victoria per anotar a la llista espléndida del Palamós F. C.

La «Copa Ateneu Deportiu» de S. Feliu de Guixols, ha sigut guanyada per nostres «campiós» amb brillant lluita havent vensut a tots els teams presentats.

La copa que és magnífica, ha sigut esposa,

da al aparedor del estanc propietat de la senyora Vda. de Ponjoan, junt amb un artístic pergamí honorífic que conté la següent inscripció: «Ateneu Deportiu. Festes d' esport i d' amistat.

Le seva junta organitzadora se complau en acreditar que el team Palamós F. C. en noble lluita i ardit torneig, foot-ballistic, ha sigut guanyador de la Copa Ateneu Deportiu.

S. Feliu de Guixols 11 Juliol 1915.

J. Auladell, A. Vidal, (secretari) P. Portas, J. Suris i Lluís Siviús.

Des de aquestes columnes endressem als vencedors, la nostra més coral felicitació per son nou triomf... i fins un altra».

Fem historia: Pél partit final havien quedat el «Palamós F. C.» i «Unió Deportiva Gerundent-se».

El mateix dia a l' «Unió» li tocava jugar la final d' Arenys i Sant Feliu. Com que era impossible la Junta federativa va dirigir-se a l' organitzadora de la copa Ateneu perquè la final no 's fes fins el dia de la festa major contestan aquella que de cap de les maneres. Els d' aquí en vista de que no podien anar-hi avisaren als de Palafrugell, ja que lo més natural hauria sigut que aquest Club ja que li perteneixia hagués jogat la final en lloc de l' Unió. Però la copa de Sant Feliu, la d' Arenys, totes las que 's venen jogant fins ara, están organitzades de tal manera que nosaltres consultats de que si l' Unió havia de pendri part o no, hauriem contestat negativament.

El cas és que 'l «Palamós» el dia fixat va presentar-se i com que l' Unió estava d' abans compromesa i al Palafrugell no se 'l va admetre com a finalista, la copa va quedar pél Foot-Ball Club Palamós.

I ara es diu que per la festa de Sant Feliu jugarán un partit amistós l' «Unió» i el «Palamós».

A nostre entendre l' «Unió» de cap de les maneres deu acceptar un mach, amb gent de tant poca delicadesa.

eso que yo, muchas veces ni le contesto porque a mí los novios no me hacen mucha gracia... cuando son de las demás. Pero, en fin, las mujeres somos así; es decir, son así porque yo en veinticinco años que me conozco no he tenido ocasión de saber como soy por ese estilo.

¡Celos! No, y despues de todo se explica porque una mujer como esa a quien hay que sacarle las palabras del cuerpo con auxilio de un tirabuzón, no es para sorberle el seso a ningún hombre *por mucho fuego que tenga en la mirada*... como le dice el novio a todas horas. ¡Ay! Qué razón tenía quien dijo que el amor era ciego. Hay hombres que se chiflan por una mesa-camilla, solo porque tienen faldas. ¡Vaya! Este aún tiene alguna disculpa, porque mire V. que llevar siete meses de relaciones y todavía no ha conseguido verla más que de noche y con siete metros de distancia por medio! ¡Lástima de muchacho tan simpático para una chica tan poco privilegiada por la naturaleza!

Yo, la verdad, si fuera hombre...—¡ni por medicina casera! que es lo que tiene por cara porque es muy apropiado... para ahuyentar el hipo. Y sobre esto, que debe estar rozándose con los treinta. Sin más quehaceres que mirarse al espejo desde que se levanta por la mañana hasta que viene el novio, poniéndose moñitos y lazos y todo para que él pueda mirarla a oscuras y a una distancia tan considerable.

Después de toco ya tiene bastante trabajo, porque, hay que ver que es grande eso de estar continuamente conferenciando con la luna de un espejo, y no poderle sacar ni tanto así (señalando) de verdad. (Breve pausa y cambiando de tono.) (Con coquetería)

El no, él no es así. Al contrario... El es así... ¡vaya cómo diré yo! es muy guapo, buen tipo, tiene educación, cosa que

también a ella le falta, y sobre todo dice unas cosas... ¡que vamos! cada vez que pienso que las dice por ella y para ella, no sé lo que me da, pero es así una cosa parecida a eso que llaman... rabia... No... no es rabia precisamente es... en fin, que yo no sé explicar lo que es. (Pausa.)

Anoche, anoche mismo que porque como de costumbre me dió las buenas noches y ella lo oyó, no sé lo que le diría, pero sí oí que él la contentaba con unas palabras... ¡le decía cada cosa... que la verdad, como a mí me da tanta rabia, tuve que levantarme y marcharme de aquí porque me estaban dando intenciones de abrir el balcón y perdonarlo yo.

Bueno, pues, esas que son así son las de la suerte, y una que es modosita... alegre... guapetona, porque mis espejos suelen decir la verdad a la que es bonita, y que no es muy presumida, tiene que pasarse la vida aprendiendo el corte; ¡con lo poco que me gusta a mí el uso de las tijeras ni para cortar un hilo!

¡Ay, San Antonio bendito! ¡Con el fuego que debo yo tener en la mirada, porque, indudablemente, estoy echando chispas, y no haber podido abrazar a ningún hombre! ¡Tanto como me gustaría a mí tener un novio! ¡Sí un vovio! Qué bonita es y qué bien suena la palabra! ¡Lo que yo daría por tener un novio!

¡Tanto como se lo tengo pedido al santo y tantísimas veces como le llevo puestas! Pero nada. Aquí tienen ustedes una muchacha hacendosa, muy trabajadora, mujer de su casa y por añadidura bonita, es decir... (Mirándose con coquetería al espejo) bonita porque a mí me parece que no soy muy fea del todo, o a lo menos así lo dice mi mamá... y ¡tener que conformarse con oirlo de la boca de una madre únicamente! ¡Con la vocación tan decidida que siento yo por los indisolubles lazos y no haber tenido de novios más que las esperanzas y las ganas de

tenerlos ! ¡ Vaya usted todos los días al paseo ! ¡ Estése usted todo el santo día y parte de la noche en el balcón, para esto ! ¿ No hay para desesperarse ? (Breve pausa).

Bueno, pues, ¡ no, no y no ! Esto no es justicia y además que también se cansan las mujeres de estar de simple adorno en el mundo.

(Con decisión). Ahora mismo me pongo en el balcón aunque reviente de celos mi vecina y al primero que pase ¡ cataplum ! allá va el anzuelo, y si logro pescar algo, ¡ un real más, San Antonio ! ¡ Me parece que por cincuenta y tres reales se puede encontrar un novio muy decentito ! (Vase hacia el balcón, lo abre y cogiendo de la mesita una cinta de color, se sienta cerca de él y se entretiene en hacer un lazo algo exagerado). ¡ A, ¡a ¡a ! Ahora alerta y en cuanto alguno doble la esquina le doy el alto. ¡ (Haciendo ademán de echar agua a la calle con la regadera. Breve pausa tras de la cual entonará una copla a media voz). ¡ A ver que tal me sentará esto ! (Levantándose y yendo al espejo delante del que hará varias posturas cómicas para ver cómo le sienta mejor el lazo).

Digo ¿ eh ? ¡ Si hasta para estas cosas hay que tener picardía ! A ver así ? ... No no, así nó. Con las puntas caídas tiene más gracia. (Oyendo ruido). ¿ Qué ? (Corre hacia el balcón) ¡ Gracias a Dios ! Llegó la hora por fin. ¡ Veremos (Cogiendo la regadera para regar las macetas y echando el agua a la calle) que fruto nos da este riego. Breve pausa).

¡ Ay ! Perdone usted, caballero, es agua clara. — Digo que usted dispense. — (¡ Y qué guapo es !) — (Con marcada tristeza cómica). Entrecortada. No... sí... sí ya... ya lo veo que... no hay de qué. ¡ Y se vá tan fresco después de tener la osadía de decirme en mi misma cara ! Y eso que parecía tan prudente. En medio de todo ha sido mejor así, porque mire V. que un

ESCENA ÚNICA

Habitación decentemente amueblada. Al fondo izquierda y haciendo chaffán un balcón practicable con macetas y una regaderita dentro de un cubo con agua. A la derecha, en primer término, una puerta y entre ésta y el foro un espejo, debajo del cual habrá un sofá. Al fondo, una mesita de costura con los avios necesarios.

Al levantarse el telón, *Consuelo*, solterona de unos treinta años, de temperamento muy nervioso y vistiendo un traje lo más ridículo posible, aparece junto al balcón haciendo muestras de desagrado, pero al mismo tiempo muy atenta como quien escucha una conversación que le interesa.

El autor deja al buen criterio de la actriz el caracterizado que ridiculice en extremo al personaje.

¡ Está visto ! Bien lo dice el refrán: « Ojos que no ven, corazón que no siente ». Tendré que cerrar el balcón y aburrirme aquí solita.

¡ Cómo están las mujeres ! Novio por la mañana, por la tarde novio y novio a todas horas.

No, pero, no es eso lo peor; lo peor es que no puede una ni asomarse tranquilamente. No porque sienta envidia, ¡ eso no ! aun cuando la verdad sea dicha, no es esta una de las cosas que más agradan cuando se está así en estado de merecer. Todo es por la vecinita, que le han entrado unos celos... ¡ Mire V. qué lástima ! Celos porque su novio que es un muchacho muy bien educado me saluda casi todas las noches, y